

-Em pot contar alguna anècdota que li ha passat? Sí, recorde un dia un coet de les tronades no em va matar de miracle. En compte d'enlairar-se, als pocs metres d'altura, torna a revoltar i passa pel meu costat. Estava tot sol i em vaig assustar.

-Rosa, recorda alguna tradició perduda al mas? Algunes, mira, el dia de Sant Joume i el dia de la Joia pujaven les colles de joves del poble fer-se la paella d'arròs a les sènies de la Mata. Per la vesprada tots ens reuníem a ballar, amb l'acordió o pianola, a l'Hostal del Blanco. S'omplia de gent. Després folraven els carros amb canyes verdes i baladre i cantant, altra volta a casa. Eren dues dies especials de l'any. Lluís i Rosa tenen molt que contar i disfruten de recordar-ho, però hem d'acabar.

Fins ací, unes pinzellades d'una llarga vida. Lluís confessa no interessar-se per la política. Mai s'ha avorrit. Li encanta la natura. Empra els matins en cuidar de les terres familiars i les vesprades les passa a la llar dels pensionistes. Diu que la vida ha canviat tant, que si li ho contes a un jove com es vivia abans, no s'ho creu.

És una persona que no s'arrepentix de res, perquè a cada moment ha fet de manera honesta el que devia.

Lluís amb el president de la Germandat, Tomàs Barreda, i la filla de Tomàs

Creu que la vida mereix viure-la. T'ensenya molt i aprens: si una vegada una cosa surt mal, ja saps que no la deus de repetir.

Gràcies, Rosa i Lluís.

Lluís i Forés, al pou de Cambrils, junt al broll de la primera aigua sortida